

Hoa hồng xác pháo

Tôi phản đối việc người ta cứ quy hết trách nhiệm cho trái tim khi họ phải nhớ thương, yêu ghét. Với tôi, trách nhiệm ấy nên thuộc về...dạ dày. Hay là vì tôi không giống như nhiều người khác: Khi tôi nhớ ai đó, thay vì trái tim, là dạ dày tôi cồn cào như...đang đói. Chẳng thế mà hồi nhỏ, chị My về quê ngoại chơi vài ngày, tôi nhớ chị, cứ suốt ngày kêu đói, nhưng lại chẳng muốn ăn gì.

Chị My về nghe kể, liền ấn ngón tay trở thon dài, xinh xắn lên trán tôi bảo: ” Con bé này chắc mai sau sẽ có một tình yêu vĩ đại.” Mẹ tôi thì kể: Lúc sinh tôi ra đời, tôi chẳng khóc cũng chẳng cười, cứ bình thản nhìn chăm chăm vào mọi người có mặt lúc đó, cứ như thể tôi đang cố ghi nhớ những gương mặt đầu tiên nhìn thấy trong đời. Đến nỗi bà đỡ phải tét cho tôi vài cú đau đینگ vào mông tôi mới chịu khóc. Mà đã khóc là khóc cả tháng trời liền, trừ lúc ăn, lúc ngủ.

Năm tôi mười ba tuổi, một hôm chị My mang ở đâu về một cành hồng khăng khiu rồi cẩn thận trồng xuống ở góc sân. Chị bảo:

” Hoa hồng xác pháo đấy.”

” Nghĩa là sao ạ?”

” Là màu của nó như màu xác pháo người ta đốt đêm giao thừa ấy. Bé không nhớ à, sáng mừng một Tết năm nào bé chẳng phải quét vào góc sân?”

” Thế có hoa hồng xanh không chị?”

“Không bé ạ. Người ta mới đang nghiên cứu. Biết đâu một ngày nào đó sẽ có hoa hồng xanh. Lúc đó chị sẽ trồng cho bé cả một vườn.”

Năm sau chị My xa đi học xa nhà, cây hồng xác pháo đã nở những bông đầu tiên rất đẹp. Thi thoảng về nhà chơi, chị lại hỏi: “Bé có chăm tưới hoa cho chị không đấy?”

Năm sau nữa thì chị Lan của tôi cũng lên đại học, ở nhà chỉ còn tôi và ba mẹ. Một lần chị Lan về chơi cùng những người bạn. Trong số họ có hai anh con

traí rất vui tính. Một anh có nụ cười má lúm đồng xu. Anh trêu tôi:

” Trang lớn lên hẳn là xinh phải biết. Em lớn nhanh lên nhé. Anh sẽ đợi em.”

Chị My dọa:

“Thôi đi ông tướng. Tránh xa em tôi ra và đừng có nhồi nhét vào đầu nó những thứ tình cảm dở hơi của người lớn.”

Minh – Là tên anh - cười cười, hai lúm đồng xu khoáy sâu đầy trêu tức:

“Chị ơi! Các bé bây giờ hiểu biết nhanh lắm. Mà biết đâu em lại là em rể của chị thì sao?”

Họ lại lên thành phố với những chuỗi cười giòn tan và trong trẻo.

Chị My vẫn giữ thói quen viết nhật kí với những nhân vật chính là các chàng trai nguyện yêu chị suốt cuộc đời, nhưng chị đã không còn quan tâm đến những bông hồng xác pháo, chị chê màu của chúng đã lỗi thời rồi, và giao phó chúng cho tôi, lại còn khuyên tôi nên nhổ đi, trồng một loài hoa khác.

Khóm hồng đã thuộc về tôi, nhưng tôi không nhổ nó đi. Có lẽ vì đã lâu chăm sóc chúng thay cho người khác, nên đã chót yêu lây, đã chót nặng lòng mất rồi.

Thế rồi anh Minh lại trở thành người yêu của chị Lan tôi. Có lẽ anh chẳng đủ kiên nhẫn để chờ tôi lớn lên. Có lẽ anh đã quên câu nói đùa hôm nào. Đó chỉ là một câu nói đùa thôi, mà không hiểu sao tôi lại vẫn nhớ.

...Rồi tôi cũng đợi được đến ngày tôi lớn lên để yêu và được yêu. Tôi không biết đó đã phải là tình yêu chưa. Chỉ biết rằng mỗi khi dạ dày cồn cào mà không muốn ăn gì, thì đó là lúc tôi nhớ Huy, rất nhớ. Ngày Valentine đầu tiên trong đời tôi được tặng hoa, cả nhà cùng ồ lên, ngạc nhiên, thích thú. Huy tặng tôi hoa hồng xác pháo. Không phải một bông, mà là một bó.

“Sao cậu biết mình thích hoa hồng xác pháo?” – Tôi ngây ngô hỏi.

“Cậu ngốc thế. Khi người ta thích ai đó, lẽ nào lại không biết người ấy thích gì?”

Câu nói này của Huy không thể không bị tôi nói lại với hai chị. Chị Lan cười khùng khục:

“Thằng này đúng là ngốc thật, vì nó dám bảo em chị ngốc.”

Chị My thì lạnh lùng:

“Hoa hồng xanh không có thật. Tình yêu cũng như hoa hồng xanh, không hề tồn tại.”

“Nhưng đây là hoa hồng xác pháo mà chị.” - Chị Lan bênh Huy.

” Chẳng có gì khác nhau cả.”

Chị My buông những lời lạnh băng, tưởng chừng vô trách nhiệm. Tôi không nói gì, chỉ lặng ngắm những bông hồng khiêm tốn của tôi nằm lặng lẽ bên những bó hoa rực rỡ của các chị. Đây là đoá hồng anh Minh tặng chị Lan. Tôi băng khuâng: Nếu tôi trở thành người lớn từ ngày ấy thì anh Minh có tặng tôi bó hoa này thay vì chị Lan không?

” Này bé! Thằng Huy nó có đôi mắt quá đẹp. Bàn tay lại mềm và ấm. Đó là mẫu đàn ông không thể tin được.”

Chị cầm tay, nhìn vào mắt tôi, thở dài:

” Bé ạ. Bé còn phải đi thêm một chặng dài nữa mới trở thành người lớn được.”

Bàn tay Huy mềm và ấm. Đó là cảm giác đầu tiên khi Huy nắm tay tôi. Câu nói lạnh như dao của chị My bất chợt khiến tôi cảm thấy gờn gợn một mất mát...

...Rồi tôi và Huy chia tay nhau. Có lẽ đó chưa phải là tình yêu. Chia tay chưa được bao lâu đã thấy Huy dập dìu cùng một cô gái đẹp. Tôi không nhớ Huy nhiều lắm, nhưng những bó hồng xác pháo Huy tặng ngày trước tôi vẫn giữ như giữ một kỉ niệm đẹp đầu đời...Những lúc nhớ Huy mà trong dạ dày cồn cào, tôi lại tự an ủi mình rằng: Có thể khi tôi yêu thực sự, thì trái tim tôi, chứ không phải dạ dày cồn cào mỗi khi tôi nhớ họ.

Tôi lên thành phố học, ở cùng các chị. Chị My đã đi làm ở một công ty liên doanh có trụ sở trong thành phố. Công việc bận bịu đến nỗi chị không có thời gian mà viết nhật kí nữa. Thi thoảng tôi viết giùm chị bằng ý nghĩ vào cuốn nhật kí từ lâu bị bỏ quên trên nóc giá sách.

Đại loại như: Hôm nay hai chị em thảo luận xem nên chọn mẫu váy nào cho buổi dạ hội tuổi trẻ sắp tới ở công ty. Sau hai giờ tranh luận, kết quả cuối cùng là vẫn chọn mẫu đầu tiên. Thật hoài phí hai giờ cho một quyết định đã sẵn.

Bất ngờ chị My quyết định kết hôn. Chồng chị là vị phó giám đốc trẻ có vẻ mặt của một người đầy tài năng, thành đạt và đầy đủ...Cuối cùng thì chị My cũng lấy chồng. Lấy một người mà ngay cả tên anh chị cũng chưa một lần viết trong nhật kí.

Chị My đã lấy chồng. Chị Lan cũng học xong đại học và đang cố tìm một chỗ đứng trong thành phố vốn đã quá ồn ào, chật chội. Còn tôi. Thật chẳng ngờ, tôi đã đôi lần muốn nhào ra khỏi vòng tay chăm sóc của chị, muốn rời xa ngôi nhà của hai chị em. Không phải chị ruồng rẫy tôi, mà tôi sợ, một nỗi sợ vừa mơ hồ, vừa hiện hữu. Đó là nỗi nhớ người yêu của chị gái cứ mỗi ngày một lớn dần lên trong tim mình. Tại sao tôi lại nhớ người yêu của chị mình như thế? Tôi cứ dần nhận ra điều đó mỗi khi anh đến đón chị tôi đi chơi. Khi nụ cười trong trẻo và má lúm đồng xu của anh chào tôi ở ngưỡng cửa. Trong lòng tôi, không biết là trái tim hay dạ dày ...lại cồn cào như thế.

Ngày sinh nhật lần thứ hai mươi tôi nhận được rất nhiều hoa, nhưng chỉ có hai bó hoa hồng xác pháo, một của Huy và một của anh Minh. Lúc trao bó hoa cho tôi, anh Minh nháy mắt cười tinh nghịch. Khi thấy Huy lặng lẽ nhìn tôi, anh bảo:

“Đã đến lúc đổi tên hoa hồng xác pháo là hoa hồng gì gì đấy được rồi.”

” Vì sao ạ?”

“Bây giờ người ta cấm đốt pháo, bé không biết sao?”

Huy thường xuyên đến thăm tôi hơn. Huy nói Huy nhớ tôi. Nhớ! Có lẽ với Huy như thế là quá đủ. Còn tôi, nỗi nhớ mỗi ngày một nghiêng sâu về phía

Minh mà tôi không có cách nào chạy trốn được.

Đột nhiên chị Lan tuyên bố chia tay Minh. Chia tay sau nhiều năm gắn bó. Chị Lan không khóc vì là người chủ động. Chẳng điều gì khiến chị suy sụp bởi chị là người mạnh mẽ. Nhưng chị không che giấu được nỗi buồn. Chị rất buồn.

” Chị đừng bỏ anh Minh được không chị?”

” Sao thế bé?”

” Em thấy anh ấy buồn. Tội nghiệp .”

Chị Lan nhìn tôi một lát, thở dài: ” Bé à. Đôi khi để khỏi ngã, người ta phải biết vấp kịp thời.”

Lạ thật. Dù vô cùng nhớ người yêu của chị gái, nhưng khi họ chia tay thì tôi lại là người đau khổ.

Tôi chưa một lần mong họ chia tay.

Một đêm mùa hạ trời mưa dữ dội. Minh đứng trong mưa, ướt sượt trước cánh cửa khép chặt của chị em tôi.

” Chị mở cửa cho anh Minh đi chị” – Tôi van vãn.

” Không” - chị Lan kiên quyết

Tôi cắn môi để khỏi bật khóc.

” Bé đi ngủ đi, đừng quan tâm đến những chuyện vớ vẩn. Ai đứng đó mặc họ, chị đâu có bắt đứng”

” Nhưng...”

” Thôi mà...”

Chị Lan lạnh lùng lên giường trùm kín đầu bằng chiếc chăn đơn mỏng. Mưa vẫn tuôn ào ào, xối xả. Tôi ghé mắt qua ô cửa nhỏ. Minh vẫn đứng như pho

tượng. Tôi bật khóc. Chị Lan tung chăn, nhìn tôi kinh ngạc. Như có ma lực, tôi lao đến cửa, mở tung ra.

Và gió đưa những hạt mưa bay tung toé vào phòng. Tôi lui vào phòng xép bên trong, còn kịp nhìn thấy hai lúm đồng xu rạng rỡ trên khuôn mặt Minh. Họ ngồi bên nhau đến sáng. Rồi kết hôn. Rồi hạnh phúc. Thì thoảng anh Minh lại trêu tôi:

“Nếu tối đó bé không mở cửa thì bây giờ anh chị đã đường ai nấy đi rồi”

Chị Lan thì phụng phịu:

” Tại bé đó, nên giờ chị mới phải trói buộc cuộc đời với anh chàng gàn dở này.”

Tại tôi cả. Hoá ra là lỗi tại tôi vì đã đem hạnh phúc đến cho hai người bọn họ . Hoá ra tình yêu vĩ đại mà chị My tiên đoán ngày xưa lại chẳng đúng nghĩa như tôi hằng mong đợi. Có lẽ tình yêu vĩ đại ấy tôi đã hiến dâng cho một người để người ấy trở thành anh rể tôi...

Chị My cho con nhỏ về chơi vài ngày. Đứa bé đang ở cái tuổi biết hỏi nhiều câu khiến người lớn khó có thể trả lời:

“Dì ơi. Bố cháu bảo sao dì không lấy chồng đi. Không nhanh là ế đấy dì ạ.”

Tôi ôm chặt con bé có đôi mắt biết cười vào lòng. Và gợi nhớ về Huy. Có thể giờ này Huy đã tìm thấy hạnh phúc thực sự của đời mình. Mỗi lần sinh nhật tôi, Huy vẫn gửi cho tôi hoa hồng xác pháo. Khóm hồng chị My trồng ngày xưa đã quá cần cỗi, nhưng tôi không nhớ nó đi. Nó vẫn nở những bông hoa màu xác pháo. Có lẽ chẳng vô cớ, cũng chẳng vì màu sắc mà người ta gọi nó là hoa hồng xác pháo. Xác pháo tả tơi khi cuộc vui đã tàn, giấc mơ trở thành hiện thực.